

Συνόδου των Ηνωμένων Εθνών, στις 24 Οκτωβρίου του 1970, πριν από σαράντα πέντε χρόνια: «Καθώς βλέπουμε τον ήλιο να δύει, θα πρέπει να αναρωτηθούμε σοβαρά αν θέλουμε πραγματικά κάποιος μελλοντικός παγκόσμιος ιστορικός σε έναν άλλο πλανήτη να γράψει για μας: “Παρ’ όλη την ευφυΐα τους και παρά τις ικανότητές τους, τελικά εξάντλησαν προνοητικότητα, αέρα, τροφή, νερό και ιδέες...” ή “συνέχισαν να παίζουν πολιτικά παιχνίδια, μέχρι που όλος ο κόσμος κατέρρευσε ολόγυρά τους” ή “όταν τελικά ξύπνησαν, ήταν ήδη πολύ αργά”»

Στην έκταση που το μέλλον της ζωής εξαρτάται από εμάς τους ανθρώπους, μπορούμε, έστω και στο συν πέντε, να περιορίσουμε την άκρατη απληστία μας, να ανανήψουμε και να συναισθανθούμε την υποχρέωση που έχουμε να διασφαλίσουμε στους απογόνους μας και στα άλλα είδη, που έχουν τα ίδια με μας δικαιώματα στη Μητέρα Γη, τη φυσική τους επιβίωση. Γιατί είμαστε όλοι μέρος ενός δένδρου «με μια ρίζα, μια πηγή, μια βρύση». ⁹⁸

⁹⁸ Από το «Δοξαστικό» του Μίκη Θεοδωράκη.

